

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Patris nostri Patapij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

quosdam agere coeperunt. In quos cum omnium ora essent conuersa, priusquam illi alij in eos iniecerunt manus, illi ipsi ad subsellia accurrere, se Christianos profiteri sic, ut cum praefectus, & assessores qui aderant ei in concilio, timore obstupescerent. tum Christiani, in quos iam inquirebatur, ad ea tormenta quae post essent perpeffuri, toleranter sufferenda maxime confirmarentur: tum denique iudices, qui essent contra eos sententiam pronuntiaturi, maximo metu exhorrescerent: isti vero e foro gloriantes abscedere, & praestimonio quod Christo perhibuerant, summo gaudio exultare, Deo per illos gloriosos triumphos agente. Alij praeterea complures in vr-
bibus & pagis, a gentibus distracti erant, & quasi membratim discepti: ex quibus unum exempli gratia commemorabo.

SS. Ammonis, Zenonis, & fociorum, gloriosum martyrium.

Ischyron cuiusdam magistratus negocia, mercede conductus, procurat. is qui eum conduxerat, iubet idolis sacrificare: quem, cum mandato minime obsequeretur, coepit conuicijs lacerare: ac cum constanter fidei adharsceret, grauibus affecit contumelijs, atque ubi vidit eum pacate & tranquille omnia sufferentem, arrepto fuisse praecuto, intestina ac viscera illius transfodit, crudeliterque interemit. Quid attinet percensere multitudinem eorum, qui in solitudine & montibus vagi, errantesque, fame, siti, frigore, morbis, latronibus, bestijs fuerunt extincti? Quorum electionis beatae & eximia victoriae quanquam testes sunt hi, quibus adhuc ex illo numero vix suppeditat: tamen vnum aliquod facinus proferam, quo res istae sint exploratis cognita, perspectaque.

22. Decēbr. S. Ischyron praecuta fuit de per viscera transfoditur.

Charemon Episcopus ciuitatis quae Nilus dicitur, cum iam plane grandis esset, & aetate propè exacta, vnà cum vxore sua ad montem Arabiae confugiens, neque post reuersus est, neque vsquam eos quispiam videre potuit. Et licet fratres iam aliquoties eum cum vxore quaererent, tamen neque ipsos, neque corpora eorum vsquam reperire potuerunt. Permulti certe in eo Arabico monte erant, a barbaris Sarracenis facti captiui: quorum alij agrè quidem, & vix ingenti pecuniae summa redimi poterant: alij haec tenus nullo modo. Atque ista, mi frater, non frustra dicendo perlectus sum: sed ut cognoscas quantae & quam acerbae calamitates apud nos obtingunt: quas qui fuerint magis experti, plura de illis & sciunt & dicere possunt.

Multi martyres diuersis supplicijs interimitur. Charemonis Episcopi cum vxore fuga.

ULLS

VITA SANCTI PATRIS NOSTRI PATAPII, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

Habetur in Tomis Aloysij.

NON multos parit Aegyptus: sed quando parit, magnum parit. Hoc dictum quidem est de quodam alio ex antiquis Philosophis: euentum autem accipit in Patapio. Vir enim ille, & vira, & miraculis, non solum pro multis, sed etiam pro omnibus sufficit patriae ad ornatum: adeo ut illa non magis pudore suffundatur propter eas, quae olim in ea fuerant, impietates, quam quod hunc post gratiam produxerit, gloriatur. Is patriam quidem habuit clarissimas Thebas: Thebas illas, quas pulcherrimus flumini Nilus circumfluit quidem semper: irrigat autem in tempore: praebet vero iucundissimum fluentum & ad videndum, & ad bibendum. In his ergo natus, & per aquam & spiritum renatus, (ortus enim erat ex fidelibus parentibus) honestè quidem alitur: diligenter autem eruditur, & sic in moribus componitur, ut virtutis rami paulopost ostendent.

Decēbris 2. Cap. 1. Patria S. Patapii.

Cum sic aetate & vera sapientia magnus ille cresceret, philosophus factis, non sermionibus, res humanas despiciens, & res solum diuinas persequens, propter haec alijs quoque omnibus despiciatui habitis, patria, parentibus, amicis, familiaribus & cognatis, Aegyptum quidem illam & illum Nilum iubet valere, ut quae terrenorum solum fructuum profiteretur fertilitatem. Ille autem sciebat solitudinem esse maxime accommodatam ad virtutum exercitationem. In eam ergo profectus, ei se tradidit: in qua cum multis laboribus longo tempore versatus, non solum quicquid erat pulcherrimum & produxit & aluit, sed etiam perfecit, ut in ipso radices ageret, ut propemodum secundam naturam virtus ad eum pertineret. Sic cum sufficientem

Cap. 2. Verè se prebet philosophum. Degit in solitudine. for. * sufficientem

cientem illum diuinum percepisset radium, & lux totus esset effectus, non sub modio, sed super candelabrum à Deo ponitur. Illud autem maximè omnium, velle multos latere, vel maxima causa fuit ei vt non lateret. Nam ille quidè postquam mons cum celare non potuit, (erat enim ille reuera ciuitas multis ornata bonis) claraque voce clamabant, & omnes conuocabant, partim quidem eius rectefacta, partim autem etiam miracula.

Cap. 3. Multis ad eum se adiungit: at ille fugit. Cùm ergò multi confluerent, & propter multitudinem eorum, qui accedebant, præberet solitudo speciem ciuitatis, ab illa quidè se fuga subducit, & ab ijs, qui ipsum

rectè nôrant: ignotus verò venit Constantinopolim, & cùm ad murum, qui est in Blachernis, fixisset sedem suæ habitationis, soli sibi & Deo vacabat, hospes solitarius, & qui neque cum multis vllam habebat congressionem, neque ab eis adspiciebatur: & quæ alius finem statuisset certaminum, ea arbitratus ille esse principium, præcedentia, inquam, & quæ ipse iam rectè gesserat, acriter tendebat ad anteriora, maiora veluti certamina aggrediens, & se totum arcens à cõsensione affectionum corporis.

Negligit eum ram corporis. Nihil erat ei curæ vestitus, nihil alimentum, nihil somnus: vt qui exercitatoriam quidem, seu quæ in agendo consistit, vitam superauerat: angelicam autem æmulabatur etiam cum corpore, & in alijs, & quòd intelligenter verfaretur cum intelligentia, & illam diuinam visione apprehenderet pulchritudinem. Sic cum actione concurrens contemplatio, erectum & sublimem tenebat exercitatore, & ad ipsum vique cælum extollebat. Multa verò & admirabilium rerum effectrix, mirandum in modum vigeat & florebat gratia, vt potè quòd non posset virtus suum celare operarium, & Deus simul glorificaret eos, qui elegerunt ipsum glorificare. Sed quod iam mihi dicere aggressa fuerat oratio, gloriam quidem minimè admirans, latere autem maximè cupiens, hîc quoquè euadit manifestus miraculorum & virtutis thesaurus.

1. Reg. 2. Cap. 4. Adolecens quidam, qui oculorum quidem splendorem ab ortu amiserat, fidei autem lumine resplendebat, eum desuper ad id mouente providentia, ad hunc magnū accedit, & imitatur cæcum, qui dicitur in Euangelijs: nisi quòd ille quidem ad Christum: hic verò accedit ad Christi famulum, & loquitur eadem quæ ille, & cum eodem ardore & affectione, dicens: Miserere mei, & præbe lumen meis oculis, qui es veræ lucis filius & gratiæ: vt ego quoquè effectus contemplator horum, quæ videntur, admirer quidem eorum excellentiam: per res autem creatas, celebrem creatorem.

Luc. 18. Et hæc quidem cæcus: Ille verò homo misericordiæ, videns oculos quidem nullius omninò splendoris participes, tantam autem fidem, quam dicit diuina scriptura efficere etiam, vt montes transferantur, frangitur quidem; (Quidni enim, cum esset animo clementissimo & mansuetissimo?) & simul mentem illius examinans: Quid ad me, inquit, accedens, ô adolecens, quæris vt ea donem, quæ meas vires superant? Quid in me vidisti eiusmodi, vt id à me postules, quod solus potest efficere vniuersorum opifex? Ille enim hæc, vbi, & quandò, & ijs quibus vult, dat admirabiliter. His sensim verbis abigens adolecentem, nihilo minus eum aliquid inuenit de fide remittentem, neque à sua petitione & desiderio desistentem: sed voces adhuc flebiles emittebat & miserabiles. Et miserandus quidem eius videbatur habitus: admiranda autem prudentia & oratio, persuadens verbis, lachrymis rogans, se in omnem speciem mutans, & postremò affirmans, se non esse abscessurum, vt qui sciat fore, vt ab illo accipiat curationem. Tunc ergò cùm certam & minimè dubiam fidem apud eum inuenisset, impertit ei magnam gratiam: & quoniam ad curationem ei sermo sufficiebat: In nomine Iesu Christi, qui & cæcis, inquit, lucem, & spiritum largitur mortuis, in quo etiam credens accessisti, esto videns. Ille quidem dixit: hic autem vidit, & ita se habere est conspectus, & ibat omnia faciens, gaudens, glorificans, gratias agens, oculos omnium ad se conuertens, adeò vt nonnulli significarent digito, dicentes: Hic est, qui erat aliquandò cæcus. Hoc fuit principium magni Patapij miraculorum, & hic modus, nè magnum lumen illius gratiæ esset sine teste, & nè non cerneretur à multis. Vult autem oratio ei quoquè alterum addere, quod ad miraculorum rationem non est priori inferius.

1. Cor. 13. Solo verbo cæco restituit lumen. Vir quidam inter Byzantinos insignis, laborabat hydrope, & ei erat corpus valde inflatum: quæcunq; autem habebat, effundens in manus medicorum, illos quidem iuuat, reddens locupletiores: se autem præter sanitatem, priuauit etiam facultatibus. Is de illis quidem spe abiecta, in superno verò auxilio, & magni Patapij precibus

Cap. 5. spem

SURI

gber
Johes

RVII

5

spem suæ salutis collocans, venit ad eum, & morbi ostendit grauitatem, & dolorum enunciar acerbiter. Ille autem rem nouam vidēs & miserabilem, pellem quidem illam inflatam & tumefactam: tumorem verò, qui totum corpus peruaserat, & veluti quoddam sepulcrum animatum, calamitatis mouetur misericordia, & his tribus vti- tur ad eius curationem, nempe oratione, & Cruce, & lachrymis: oratione quidem, tanquam medicamēto: Cruce autem, tanquam instrumento, qua etiā signat omnia circa ventrem: lachrymis verò, tanquam pecunijs. Eas cum commiscuisset oleo, vnt corpus. Deindē etiam ei nomen occinens Dominicum, & dicens: Iesus Christus, qui ei, qui prius laborabat hydrope, præbuit sanitatem, ipse te nunc curat, & libera à plaga, quæ te premit. Hoc cum ipse dixisset, statim quidem soluta sunt vincula humidarum ventris obstructionum: meatus autem naturales emiserunt quicquid erat humidum & saniosum: & purgata fuit interna viscerum vniuersorum structura, & homo conualuit.

Oratione,
Cruce & la-
chrymis hy-
dropē sanat

Luc. 14.

Tertium vult his adijcere oratio, quod est & dictu maius, & narratu admirabilius. Quidam alius etate iuuenis, miser autem animo, à seuo dæmone agitur, aliquandò velle corrupta nudus errabat: aliquandò verò per præcipitia & fossas ferebatur: aliquandò autem vagabatur in montibus & solitudinibus: aliquandò etiam se in aquam iac- iens, sibi mortem minabatur miserabilem. Hic ergò cum à consueta & dæmonica plaga aliquandò agitaretur, in mare, proh dolor, maximo impetu ferebatur. Sed Deus à superis eius sinit impetum, præter opinionem ad eum magnum adducens Patapium. Nam cum ei exinopinatò occurrisset dæmoniacus, incipit quidem con- turbari, & miserē in orbem saltare: spumam autem ex ore expuere, & oculos peruer- nere, dentibus verò stridere, & ad sanctum minaci & eadem spiranti intueri obtutu. Postquam autem fuisset propius, dæmonium voces emittebat miserabiles, dicens: O calamitatem. Quid hoc est? hinc quoque rursus est Patapius? Quid agam? Quò merentam? Vbinam deinceps habitabo, qui iam multum laboraui, & vix inueni ha- bitaculum, & ex eo nunc per vim expellor? Verè terribilis es, ó Nazarene, verè terri- bilis, & ubique in omnes obtines imperium. Quò ergò proficiscar? Si in desertum, si in ciuitates, si vbiunque dixerit aliquis, ipse illuc præuenis, sola Crucis figura, solo tuo nomine nos expellens. Victus sum, superatus sum: cogor recedere. Hæc mali- gnus loquebatur spiritus, & iuuenem in medium aërem excutiebat saltibus. Magnus autem ille Dei athleta cum in aëre Crucem formasset digito, & eum eo modo, quo Dominus increpasset: Egre dere, inquit, immunde spiritus, egredere: abi procùl in solitudines. Christus hæc tibi per me præcipit, cuius potentiam vel inuitus es con- fellus. Hæc cum iussisset Patapius, adolescentem discerpens spiritus, terræ allisit, & per os tanquam quidam fumus exiit & effugit. Cum autem ad se rediisset adolescēs, lachrymabatur præ gaudio: & primum quidem Deo, secundò verò Patapio adscri- bebat salutem.

Cap. 6.

Adolescens
à dæmone
miserē ve-
xatur.

Nota vim
signi S. Cru-
cis.

S. Patapius
expellit dæ-
monem.

Suffecerint hæc quidem, vt sint signa illius gratiæ, & in Deum fidutiæ: sed tamen cum his vnum adhuc addidero, (non est enim iniucunda narratio) finem imponam orationi. Mulier quædam in grauem morbum inciderat. Affectio autem quomodo erat maior, quam vt eam vlla manus humanā medicaretur: ita maior est etiā, quam vt eam vlla lingua dicat. Eius enim mamilla in se, proh dolor, producens morbum, quem medici vocant cancrum, exedebatur cum magnis doloribus. Nihilofeciùs au- tem reliqua quoque membra corporis, cum vno per consensum affecta, tabescebant. Procedente tempore, tota quidem ferè pars fuerat consumpta: dolores autem cor- acius attingebant, & mors appropinquabat. Periti verò medicinæ, callidè tractâtes mulierculam, & ipsi facultates, & morbus nihilofeciùs attrondebant mamillam. Ea, cum magni Patapij fama in omnem locum peruaderet, prudenter & vtiliter faciens, ad eum accedit, & terræ caput allidit, & tangit eius genua, & flens miserabiliter: Cu- ra, Domine Dei, cura me miseram, clamabat lamentabiliter: cuius ante sepulturam ver- tus corpus depaui, & dolores exederunt, & mortem omnibus fugiendam, mihi reddiderunt optabilem. Ille autē cum ante corpus prius adspexisset ad animam: Si putam, inquit, fidem offers Deo, qui hæc potest, & nihil dubitas de curatione, conse- que tuæ fidei sequetur exitus tuæ petitionis. Audiuit mulier, & cum ex imo miserabili- ter ingemisset, Credo Domine, magna voce exclamauit, cui sunt omnia aperta & manifesta, medere graui meæ ærumnæ: Credo Domine: huic malo medere: non fe- ro dolores, qui cor meum penetrant, & mortem parturiunt. Cum eam vidisset aded- crucia-

Cap. 7.

crucia-

Crucis si-
gno san-
morbū in-
curabilem.

cruciatam, iubet eam ei ostēdere locum morbi: & cum manum admoisset vulneri, & eam Cruce signasset, O mulier, inquit: scio morbum tuum esse grauem, & curatu difficilem: ceterum fides vincit affectionem, & spes percipit curationem. Abi ergo in pace: sanatum est vlcus tuum, & sopitus est dolor. Simul atque hæc dixit, & mulieri cessauit affectio, & mamilla euasit omnino sana. Cum illa esset talem consecuta gratiam, fuit apud omnes testis & prædicatrix diuinæ & admirabilis magni Patapij virtutis curationum.

Cap.8.
Ex quibus
cognitus sit
Patapi? vir-
tutibus.

Ex vnguibus leo, ex his nobis cognitus fuerit Patapius. Nam qualia quidem fuerint, quæ ab illo fiebant, hæc possunt ostendere. Si quàm multa autem vellem dicere, opus esset longa oratione & tempore. Sed quomodo in signaculo, quod est vnum & idem, nihil oportet anxie inquirere de ea, quam habet, potestate, seu sint plura, seu pauciora ea, quæ imprimuntur: ita hîc quoque non oportet nimis curiosè scrutari multitudinem. Similis enim est gratia, & eadem potestas. Conuertenda est ergo oratio ad illius decessum: & eius vitæ finis, sit nobis quoque finis orationis.

Cap.9.

Sic magnus ille homo Dei, & re vera virtutis exemplar animatum, cum vitam suam ornasset bonis factis & miraculis, cum esset excessurus, immò verò in suam ciuitatem profecturus, & sublatum esset è cælo signum, apud eum quidem aderant, quicumque se dederant exercitationi, & erant amantes virtutis, mœrore affecti & lachrymantes, illius migrationem cōmunem existimantes orbitatem: sine illo viuere, mortem communem nominantes: dolore vincentes rationem, & in apertas erumpentes lachrymas, & conuerentes de separatione: Pater, dicentes, charissime, pater suavissime: cur nos filios diligens, apparuisti sic decessum accelerans? Cur patris orbitatem filijs concilias? Cur migras in aliam patriam? Cur non nos quoque prius eò amandasti, si potest fieri? Quis est, qui post te sit quidem sedaturus dolorem, corpus verò curaturus, animam autem medicaturus oratione, vita & miraculis? Quanam est spes deceterò? Quanam filijs tuis consolatio? Heu quomodo feremus calamitatem?

Cap.10.

Hæc illi quidem, casum, vt poterat vnusquisque, tragicè deplorantes. Ille verò se aduersus mortem fortem ostendens, & vitæ minimè cupidum, ad eos qui circumstantes se amanter inclinans, sensim oculos attollens, & ad eos intuens: Nè sic, o charissimi, nè sic vestrum patrem lachrymis prosequimini: sed potius precibus. Nam illud quidem & vos & me lædit: hoc autem præbet auxilium. Sic cum eorum luctum sedasset & fletum, & de anima, & de futura illic vita multa esset philosophatus, & omnibus, prout vnus cuiusque ætati conueniebat & dignitati, monita dedisset, & deinde esset precatus, tanquam in somnum resolutus, puram illam emisit animam. In virtute autem exercitata & sacra illius reliquæ, sanctis manibus compositæ, deponuntur in sacro templo Præcurforis, multis eas prosequentibus, & glorificantibus patrem & filium & spiritum sanctum, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Obdormit
in Domino

VITA BREVIS SANCTI CYPRIANI PE-
TROCORICI ABBATIS, PER S. GREGORIVM
*Archiepiscopum Turonensem conscripta, De gloria
Confessorum capitulo centesimo.*

9. Decēbris.
Deus S. Cy-
priani meri-
tis multa o-
peratur mi-
racula.

CYPRIANVS Abbas Petrocorici oppidi, magnificæ sanctitatis vir fuit, per quem Deus multa miracula in hoc mundo operari dignatus est. Nam manus debiles frequenter reintegravit, paralyticis gressum, cæcis restituit visum, tresque leprosos inunctos oleo pristina reddidit sanitati. Sed & nunc crebrò super infirmos sanitates ostendit, si fideliter eius tumultum expetant, aut illum exorent.

MAR

SURI

9. Decēbris
9. Decēbris

RVIII

5